

Luč, da bi videli – moč, da bi hoteli

Članek, ki ga je msgr. Fernando Ocáriz napisal ob škofovski sinodi o mladih, veri in razločevanju poklicanosti.

17. Dec. 2018

»Ne boj se, odslej boš lovil ljudi.« S temi besedami Jezus spremeni Simonovo življenje in od takrat naprej ribič iz Galileje ve, zakaj živi. Tako kot on se tudi vsak človek prej ali slej sooči s tem vprašanjem: Kaj je moje poslanstvo v življenju?

V prihodnjih dneh bo škofovska sinoda v Rimu razmišljala o mladih, veri in razločevanju poklicanosti. Poleg tega, da prosimo Svetega Duha, naj razsvetli sinodalne očete, izkoristimo to priložnost za premišljevanje o lastni poti, kajti vsi imamo poklicanost, vsi smo poklicani od Boga k povezanosti z Njim.

Vera je močna luč, ki zmore razsvetliti človekovo prihodnost in mu vdihniti željo po polnosti. V trenutku življenja, ko se varne opore iz časa otroštva lahko zamajejo in ko morda oslabi tudi luč vere, se je potrebno spomniti na našo najglobljo resnico: da smo božji otroci in smo bili ustvarjeni iz ljubezni. On pošilja najradikalnejši klic: vsakogar izmed nas kliče k temu, da bi ob Njem dosegel polnost sreče. Stvarnik nas ne vrže v življenje in potem na nas pozabi; tisti, ki ustvari, tudi ljubi in kliče. Zato mora biti razločevanje osebne poti razsvetljeno z vero v

božjo ljubezen do nas, do vsakega posebej.

»Ne boj se,« reče Jezus Petru. »Ne bojte se poslušati Duha, ki vam predlaga drzne možnosti,« je zapisal papež v svojem pismu mladim, ko je sklical to sinodo. Osebno iskanje lahko v neki meri povzroči nemir, ker pri tem izkusimo vrtoglavost svobode. Bom srečen? Bom dovolj močan? Se je vredno k nečemu zavezati? Tudi tu nas Bog ne pušča samih. On nas bo navdihnil, če ga bomo znali poslušati. To ga prosimo vsakokrat, ko molimo najlepšo molitev: »Zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji« – naj se zgodi tvoja volja v meni, v tebi, v vsakem izmed nas.

Z mislijo na toliko mladih, ki si želijo slediti božjim načrtom, prosimo, da bi prejeli ne samo luč, da bi videli svojo pot, ampak tudi moč, da bi se hoteli zediniti z božjo voljo. V pomoč

bo razmislek, da kadar nas On kaj prosi, nam v resnici ponuja dar. Nismo mi tisti, ki mu storimo uslugo; Bog je tisti, ki naše življenje razsvetli in ga napolni s smislom.

Ko bi le mladi in odrasli razumeli, da svetost ne samo ni ovira za človekove sanje, temveč je njihov vrhunec. Vse želje, vsi projekti, vse ljubezni so lahko vključeni v božje načrte. Kot nas spominja sv. Jožefmarija, je »dobro življenje ljubezni že svetost.«

Krščansko življenje nas ne vodi k poistovetenju z neko idejo, ampak z neko osebo: z Jezusom Kristusom. Da bi vera razsvetlila naše korake, se poleg vprašanja: »Kdo je Jezus zame?« ustavimo tudi ob misli: »Kdo sem jaz za Jezusa?« Tako bomo odkrili od Gospoda prejete darove, ki so neposredno povezani s posameznikovim poslanstvom. Tako bo v nas vedno bolj dozorevala notranja drža odprtosti za potrebe

drugih, znali se bomo postaviti v službo drugim ljudem in jasneje bomo spoznali, katero je naše mesto, ki nam ga je Bog zaupal na tem svetu.

V družbi, ki pogosto preveč razmišlja o blagostanju, nam vera pomaga, da povzdignemo pogled in odkrijemo resnično razsežnost lastnega obstoja. Če smo prinašalci evangelija, bo naše bivanje na tem svetu rodovitno. Nedvomno bo celotna družba imela korist od generacije mladih, ki se, izhajajoč iz vere v božjo ljubezen do nas, sprašuje: Kaj je moje poslanstvo v tem življenju? Kakšno sled bom pustil za seboj?

***Msgr. Fernando Ocáriz je prelat
Opus Dei***

dev.opusdei.org/sl-si/article/luc-da-bi-videli-moc-da-bi-hoteli/ (7. Avg. 2025)